

ДЖО АБЪРКРОМБИ

ТРУДНИ ВРЕМЕНА

НАСТАНАХА

Превод от английски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

По дяволите, колко мразеше Сипани.

Проклетата заслепяваща мъгла и проклетата плющаща вода, и проклетата вездесъща противна миризма на гнилоч. Проклетите партита, маскаради и гуляи. Всички се забавляват или поне се преструват, че се забавляват. А най-ужасни бяха проклетите хора. Мощеници, всеки мъж, жена и дете. Лъжци и глупаци, всичките.

Карколф мразеше Сипани. Но ето че пак беше тук. Тогава кой, не можа да не се запита тя, кой е глупакът?

В мъглата пред нея отекна противен смях и тя се скри в сенките на една врата, стисната с ръка дръжката на меча. Добрият куриер не се доверяваше на никого, а Карколф беше най-добрата, но в Сипани не се доверяваше... дори на себе си.

От сумрака изникна поредната групичка търсачи на удоволствия, мъж с маска като луна сочеше някаква жена, която беше толкова пияна, че не можеше да върви с високите си токчета и непрекъснато падаше. Всички се заливаха от смях, а един от тях чак тръскаше ръце, размахвайки дантелените си маншети, сякаш на света нямаше нищо по-смешно от това да си толкова пиян, че да не можеш да си стоиш на краката. Карколф завъртя очи към небето и се утеши с мисълта, че зад маските те ненавиждаха това също като нея, когато се опитваше да се забавлява.

В усамотението на вратата Карколф се намръщи. Проклятие, имаше нужда от почивка. Забавление някога беше второто й име. А сега, виж. Превръщаше се в досадница. Или всъщност отдавна беше станала такава, а сега нещата се влошаваха още повече. Една от онези хора, които презираха целия свят. Нима започваше да заприличва на проклетия си баща?

— Всичко друго, само не и това — промърмори тя.

Щом веселбарите се изгубиха в нощта, Карколф се отдръпна от вратата и продължи напред, нито твърде бързо, нито твърде бавно, меките ѝ ботуши не издаваха нито звук върху калдъръма, невзрачната ѝ качулка беше спусната не особено ниско над очите. Така изглеждаше всеки най-обикновен човек, който имаше нещо обичайно за криене. Такива в Сипани имаше много.

Някъде на запад бронираната ѝ карета се носи по широките пътища, при изгромоляването по мостовете от колелата ѝ хвърчат искри, случайни изумени свидетели отскочат настани, камшикът на кочияша плющи върху разпенените гърбове на конете, десетината въоръжени охранители препускат отзад, уличните лампи осветяват влажната им броня. Освен ако хората на Каменаря вече не бяха направили своя ход, разбира се, и тогава, значи, се чуват свистенето на стрели, писъците на животни и хора, тръсъкът от разбиването на каруца, излязла от пътя, звън на стомана и най-накрая взривният прах разбива огромния висящ катинар, задушлив дим се кълби около нетърпеливи ръце и капакът се вдига, за да разкрие... нищо.

Карколф си позволи лека усмивка и потупа издутината над ребрата си. Предметът беше внимателно защит в хастара на палтото ѝ.

Тя се стегна, засили се и прескочи от брега на канала, през трите крачки мазна вода, върху палубата на западната баржа. Дъските на палубата изскърцаха, когато се претърколи и плавно се изправи на крака. Минаването по Фингинския мост си беше доста голямо отклонение, освен това по него винаги имаше много народ и охрана, а тази лодка винаги я закотвяха тук, в сенките, и осигуряваше пряк път. Беше го проверила. Карколф не оставяше почти нищо на шанса. От опит знаеше, че той е доста гадно копеле.

От сумрака на каютата я погледна сбръчкано лице, от очукания чайник се вдигаше пара.

— Кой си ти, по дяволите?

— Никой. — Карколф му махна приветливо с ръка. — Просто минавам оттук!

Тя скочи от полюляващата се лодка на каменния бряг на канала и потъна в мириещата на мухъл мъгла. Просто минаваше оттук. На път към доковете, за да хване отлива и да се отправи на щастливо пътешествие. Или досадно, в най-лошия случай. Където и да отидеше Карколф, тя беше никой. Навсякъде просто минаваше оттам.

Някъде на изток онзи идиот Помбрин сигурно препускаше яростно в компанията на четирима наети придружители. Трудно можеше да се оприличи на нея с мустаците си и всичко останало, но увит в същото невзрачно бродирano наметало, можеше да мине за двойник. Той беше безпаричен сводник, който вярваше, че се представя за нея, за да може тя да посети любовницата си, богата дама,

която не желаеше да се разчува за срещите им. Де да беше така. Тя се утеши с мисълта за уплахата на Помбрин, когато онези копелета Дълбокото и Плиткото го свалят от седлото, покажат силна изненада при вида на мустака му, след което пребъркат с нарастващо раздразнение дрехите му и накрая със сигурност изкормят трупа му, за да намерят... нищо.

Карколф потупа отново издутината и енергично продължи напред. А ето къде се намираше тя, някъде по средата, върви сама и пешком по грижливо подбрания маршрут от задни улички, тесни пътища, неохранявани проходи и забравени стълби, през рушащи се дворци и прогнили жилища, през отворени по предварително споразумение врати и малко по-късно през къса отсечка на канализацията, която щеше да я отведе право на доковете час или два по-рано от уговореното.

След тази работа наистина трябва да си вземе почивка. Тя докосна с език устната си, където неотдавна се беше появила малка, но доста болезнена раничка. Напоследък само работеше. Може би трябваше да се разходи до Адуа? Да посети брат си, да види племенничките си. На колко години бяха вече? Уф. Не. Спомни си каква противна кучка беше снаха й. От онези хора, които приемаха всичко със сарказъм. Напомняше на Карколф за баща й. Сигурно затова брат й се беше оженил за тая проклета жена...

Когато се наведе, за да мине под един напукан свод, дочу отнякъде музика. Цигуларят или настройващ инструмента си, или свиреше ужасно. Нямаше да я изненада нито едното, нито другото. На стената, обрасла с мъх, шумоляха и се разяваха зле отпечатани листовки, които убеждаваха лоялните граждани да се надигнат срещу тиранията на Змията от Талинс. Карколф изсумтя. Повечето от жителите на Сипани се интересуваха не от въстанието, а от това, как да се напият до припадък, а останалите бяха всичко друго, но не и лоялни.

Тя се извърна, за да подръпне задната част на панталоните си, но беше безнадеждно. Колко трябва да плати човек за нови дрехи, които нямат дразнещи шевове на най-неудобните места? Заподскача по тясната алея край канала със застояла вода, който отдавна не се използваше и беше обрасъл с водорасли и запълнен с боклуци, като не спираше да подръпва панталоните си насам и натам, но без успех.

Проклета да е модата на тесните панталони! Може би това беше някакво космическо наказание заради това, че беше платила на шивача с фалшиви монети. Но тогава концепцията за бърза печалба я вълнуваше повече от концепцията за космическото наказание и затова тя се стараеше да избягва плащанията винаги когато беше възможно. Това въщност беше неин основен принцип, а баща ѝ винаги бе казвал, че човек трябва да се придържа към принципите си...

По дяволите, наистина бе започнала да се превръща в баща си.

— Ха!

От свода изскочи една опърпана фигура, проблесна стомана. Карколф изхленчи инстинктивно, отстъпи назад, хвърли палтото си настрани и измъкна собствения си меч, сигурна, че смъртта най-после я е намерила. Каменаря я беше изпреварил? Или това бяха Дълбокото и Плиткото, или наемниците на Курикан... но не се появи никой друг. Само този човек, увит в зацепано наметало, с прилепната от влагата неподдържана коса, увил долната част от главата си с плесенясал шал, който криеше половината му лице, а над него се виждаха кръгли, уплашени и кървяси очи.

— Парите или животът! — изрева той някак приглушено заради шала.

Карколф повдигна вежди.

— Кой се осмелява да го каже?

Последва пауза, през която лениватата вода се плискаше в камъните зад гърбовете им.

— Вие сте жена?

В гласа на обирджията се промъкна някак извинителна нотка.

— Ако съм, няма ли да ме оберете?

— Ами... тъй... — Крадецът някак се смали, но после отново се изправи. — Все едно, парите или животът!

— Защо? — попита Карколф.

Върхът на меча на обирджията помръдна неуверено.

— Защото трябва да изплащам голям дълг на... Не е ваша работа!

— Не, имам предвид, защо просто не ме намушкахте и не обрахте всичко ценно от трупа ми, вместо първо да ме предупреждавате?

Нова пауза.

— Предполагам... че се надявам да избегна кръвопролитие? Но ви предупреждавам, че съм напълно подгoten за него!

Беше просто проклет гражданин. Обирджия, който случайно се беше натъкнал на нея. Като стана дума, че животът бил гадно копеле! Беше, поне за него.

— Вие, сър — каза тя, — сте кофти крадец.

— Аз, мадам, съм джентълмен.

— Вие, сър, сте мъртъв джентълмен. — Карколф пристъпи наред, повдигайки меча си, дългото една крачка острите проблесна безмилостно под светлината на някаква лампа. Тя никога не си беше правила труда да се упражнява, но въпреки това се оправяше прилично с меча. Необходимо беше нещо повече от тази невзрачна пръчка, за да се справят с нея. — Ще ви изкормя като...

Мъжът се стрелна напред с изумителна скорост, изстърга стомана и преди Карколф да е успяла да помръдне или дори да помисли, мечът излетя от ръката ѝ и издрънча върху калдъръма, преди да цопне в канала.

— Ax — каза тя.

Това променяше нещата. Очевидно нападателят ѝ не беше толкова непохватен, колкото изглеждаше, поне що се отнасяше до фехтовката. Трябаше да го предвиди. Нищо в Сипани не е такова, каквото изглежда.

— Дайте ми парите — каза той.

— С удоволствие.

Карколф измъкна кесията си и я хвърли до стената с надеждата, че ще успее да се шмугне покрай него, докато вниманието му е раздвоено. Уви, обирджията я улови във въздуха с впечатляваща ловкост и бързо насочи меча си към нея, за да ѝ попречи да избяга. Върхът му потупа леко издутината на палтото ѝ.

— Какво имаме... ето тук?

Нещата тръгнаха съвсем на зле.

— Нищо, абсолютно нищо. — Карколф се опита да се измъкне с престорено хихикане, но тоя кораб вече беше отплавал и тя, за съжаление, не беше на борда, както не беше на борда на проклетия кораб, който все още я очакваше в пристанището за пътуването до Тонд. Тя отмести с пръст блестящото острите настриани. — А сега ме чака една неотложна среща, така че...

Разнесе се тихо изсвистяване и мечът разряза палтото ѝ.
Карколф примигна.

— Ох. — Усети изгаряща болка в ребрата. Мечът беше разрязал и плътта ѝ. — Ох!

Тя се отпусна на колене, дълбоко огорчена; между пръстите ѝ закапа кръв, когато ги притисна към тялото си.

— О... о, не. Съжалявам. Наистина... нямах никакво намерение да ви наранявам. Просто исках, нали знаете...

— Ох.

Предметът, вече изцапан с кръвта на Карколф, се изсипа от разрязания джоб и падна върху камъните. Тънък пакет, дълъг около един фут, увит в зацепана кожа.

— Трябва ми лекар — изпъшка Карколф с най-добрия си глас тип „аз съм безпомощна жена“. Великата херцогиня винаги бе смятала, че преиграва, но ако не можеш да преиграваш в такива моменти, то кога? В края на краишата може би наистина имаше нужда от лекар, а имаше голяма вероятност нападателят да се наведе, за да ѝ помогне и тогава щеше да намушка копелето в лицето с ножа си. — Моля ви, умолявам ви!

Той се поколеба, опулил очи. Очевидно нещата бяха стигнали подалеч, отколкото ги беше планирал. Но след това се наведе само за да вдигне пакета, без да отмества блестящото острие от гърдите ѝ.

Налагаше се да използва друга, още по-отчаяна линия на поведение. Тя се постара да скрие паниката в гласа си.

— Слушай, вземи парите. Нека ти донесат радост. — Всъщност Карколф не го мислеше наистина, искаше той да изгние в гроба си. — Но и за двама ни ще бъде по-добре, ако оставиш този пакет!

Ръката му се поколеба.

— Защо, какво има в него?

— Не знам. Наредено ми е да не го отварям!

— Кой ти нареди?

Карколф присви очи.

— И това не знам, но...

Куртис взе пакета. Естествено, че ще го вземе. Беше глупак, но не чак такъв глупак. Грабна пакета и побягна. Естествено, че ще

побегне. Кога не го беше правил?

Втурна се по алеята, сърцето му се беше качило в гърлото. Прескочи едно разбито буре, спъна се и падна, като едва не се набоде на собствения си меч, лицето му се зарови в купчина боклуци и в устата му попадна нещо сладко. Изправи се със залитане, изплю се и изруга, като погледна изплашено през рамо...

Никой не го следваше. Само мъглата, безкрайната мъгла, която се кълбеше и движеше като живо същество.

Той пъхна под прокъсаното си наметало пакета, който беше станал някак лепкав, и закуцука напред, притиснал ръка към натъртения си хълбок, като продължаваше да се опитва да изплюе остатъците от онова сладко-гнило нещо в устата си. Не че беше кой знае колко по-ужасно от закуската му. Дори беше по-добре. Човек се познава по закуската му, обичаше да казва учителят му по фехтовка.

Куртис придърпа над очите си влажната качулка, която вонеше на лук и отчаяние. Свали кесията от меча си и го прибра в ножницата, докато се измъкваше незабележимо от уличката и се смесваше с тълпата. Лекото изщракване при пълното му влизане събуди толкова спомени. За тренировките и турнирите, за блестящото бъдеще и хвалебствените викове на тълпите. Фехтовката, моето момче, е пътят към върха! Стирийската публика го разбира, тя обича своите фехтовачи, ще ти провърви! Едни по-добри времена, когато не се обличаше в дрипи и не беше благодарен на касапина заради получените остатъци, нито живееше от обирането на хора. Той се намръщи. От ограбването на жени. На това ако му се вика живот. Той отново хвърли поглед през рамо. Дали не я беше убил? Кожата му настръхна от ужас. Само я одраска. Одраскане беше, нали? Но беше видял кръвта. Моля те, нека е само одраскане! Той потърка лицето си с ръка, сякаш така можеше да изтрие спомена, но той се беше загнездил в главата му. Лека-полека неща, които никога не си беше представял, а после си беше казвал, че никога няма да направи, а после се бе заричал, че няма да повтори, се превръщаха в ежедневие.

Убеди се отново, че не го преследват, след което сви от улицата в един порутен двор, където избледнелите лица на вчерашните герои го гледаха от новинарските обяви. Нагоре по вонящата на урина стълба и покрай мъртвото растение. Извади ключа от джоба си и започна да се бори със заяждащата ключалка.

— По дяволите, мамка му, проклятие... Ах!

Братата неочеквано се отвори и той залитна в стаята; едва не падна отново, обърна се, затвори я и известно време остана неподвижен в смрадливата тъмнина, като дишаше тежко.

Кой сега ще повярва, че някога се беше дуелирал с краля? Беше загубил. Естествено, че ще загуби. Загуби всичко, нали? Изгуби с две докосвания на нула и беше лично унижен, докато лежеше в прахта, но въпреки това се беше дуелирал с Негово величество. С този същия меч, осъзна той, докато го облягаше на стената до вратата. Назъбен, почернял и дори леко изкривен на върха. Последните двайсет години бяха също толкова жестоки към него, както и към собственика му. Но може би днешният ден щеше да преобърне късмета му.

Той свали наметалото си и го хвърли въгъла, взе пакета, за да го разопакова и да види на какво се е натъкнал. Почовърка лампата в тъмното и най-накрая успя да изкара малко светлина, и потрепна, когато пред погледа му се разкри мизерната му стая. Напукана мазилка, покрита с петна от мухъл, изтърбушен дюшек, върху който спеше, няколко изкорубени мебели...

На единствения стол до единствената маса седеше някакъв мъж. Едър мъж с голямо палто, късо подстригана прошарена коса. Той бавно си пое дъх през сплескания си нос и изтърколи два зара от юмрука си върху зацепания плот.

— Шест и две — каза той. — Осем.

— Кой си ти, по дяволите?

Гласът на Куртис прозвуча пискливо от изненада.

— Каменаря ме праща. — Той отново хвърли заровете. — Шест и пет.

— Това означава ли, че губя?

Куртис погледна към меча си, като се опитваше да изглежда спокоен, а същевременно се чудеше колко бързо ще успее да стигне до него, да го извади, да нанесе удар...

— Вече си изгубил — рече едрият мъж и внимателно събра заровете. Най-накрая вдигна поглед към него. Очите му бяха безизразни, като очите на мъртва риба. Като на рибите, подредени върху сергиите на пазара. Мъртви и тъмни, и тъжно проблясващи. — Знаеш ли какво ще се случи, ако посегнеш към онзи меч?

Куртис не беше храбрец. Смелостта му стигаше колкото да сгashi изненадващо някого, а от това, че бяха сгashiли него изненадващо, се беше изпарил целият му боен дух.

— Не — промърмори той с отпуснати рамене.

— Хвърли ми тоя пакет — каза големият мъж и Куртис се подчини. — И кесията.

Цялата му съпротива сякаш се беше изтекла нанякъде. Куртис нямаше сили да опита никаква хитрост. Всъщност едва се държеше на краката си. Той хвърли откраднатата кесия на масата, едрият мъж я отвори с върховете на пръстите си и надникна вътре.

Куртис безпомощно разпери ръце.

— Нямам нищо друго, което да си струва.

— Знам — отвърна мъжът, докато се изправяше. — Проверих.

Той заобиколи масата и Куртис се сви до шкафа. В него нямаше нищо, освен няколко паяжини.

— Дългът платен ли е? — попита той съвсем тихо.

— Как мислиш, платен ли е?

Двамата се гледаха в очите. Куртис прегълътна.

— Кога ще бъде платен?

Здравенякът повдигна раменете си, които при него бяха почти на същото ниво като главата.

— Според теб кога ще бъде платен?

Куртис отново прегълътна и забеляза, че устната му трепери.

— Когато каже Каменаря?

Здравенякът леко повдигна едната си тежка вежда, през която преминаваше голата линия на голям белег.

— Имаш ли и други въпроси... на които искаш да узнаеш отговорите?

Куртис падна на колене, притисна длани една към друга, лицето на едрия мъж едва се виждаше през сълзите в очите му. Изобщо не мислеше за срама. Каменаря беше отнел и последните остатъци от гордостта му при предишните си посещения.

— Оставете ми поне нещичко — прошепна той. — Поне... нещичко.

Мъжът го погледна с мъртвите си рибешки очи.

— Защо?

Дружелюбния взе и меча, но това беше единственото ценно нещо.

— Ще се върна следващата седмица — рече той.

Това не беше заплаха, а по-скоро констатация на факт, и то очевиден, тъй като такава беше уговорката, но главата на Куртис дан Брояя клюмна и раменете му се затресоха от ридания.

Дружелюбния се замисли дали да не се опита да го утеши, но реши да не го прави. Често разбираха погрешно действията му.

— Може би не трябваше да вземаш пари на заем.

След което си тръгна.

Винаги се изненадваше как хората не си правят сметката, когато вземат заеми. Количество, време, проценти, всичко това се смяташе лесно. Но може би те бяха склонни да надценяват приходите си, да се самозальгват, като гледат откъм хубавата страна. Понякога късметът можеше да проработи и нещата да се оправят, и всичко да завърши просто защото те бяха специални. Дружелюбния не таеше никакви илюзии. Той знаеше, че е просто един съвсем обикновен пирон в сложната плетеница на живота. За него фактите си бяха факти.

Той вървеше, като броеше крачките до заведението на Каменаля. Сто и пет, сто и четири, сто и три...

Странно, колко малък беше градът, след като го измериш. Всичките хора и техните мечти, и сметки, и дългове, натъпкани на тази тясна ивица извоювана от блатото земя. Според Дружелюбния блатото скоро щеше да си върне големи части от нея. Зачуди се дали тогава светът нямаше да стане по-добър.

... седемдесет и шест, седемдесет и пет, седемдесет и четири...

Дружелюбния си имаше втора сянка. Джебчия може би. Той хвърли един безгрижен поглед на сергията край пътя и я зърна с крайчеца на окото си. момиче с тъмна коса, събрана под шапка, и облечено с твърде голям за тялото ѝ жакет. Почти дете. Дружелюбния навлезе в една тясна странична уличка и се обърна, като разкопча палтото си така, че да се видят дръжките на четири от шестте му оръжия. Сянката му се появи иззад ъгъла и той я погледна. Просто я погледна. Тя замръзна на място, преглътна, после се обърна първо на едната, след това на другата страна, отстъпи назад и бързо се изгуби в тълпата. Това бе краят на този епизод.

... трийсет и едно, трийсет, двайсет и девет...

Сипани, и най-вече влажният му и благоуханен Стар квартал, беше пълен с крадци. Те представляваха постоянни дразнители, като комарчетата през лятото. Освен това имаше грабители, разбойници, взломаджии, джебчии, главорези, горили, убийци, бандити, мошеници, играчи, комарджии, търговци на крадени вещи, лихвари, развратници, просяци, сводници, собственици на заложни къщи, да не споменаваме счетоводителите и адвокатите. Адвокатите бяха най-лошите от цялата сган, поне според Дружелюбния. Понякога изглеждаше, че никой в Сипани не произвежда нищо. Всички полагаха огромни усилия да ограбят останалите. Но и той като че ли не беше по-различен от тях.

... четири, три, две, едно и сега по дванайсетте стъпала, покрай тримата пазачи и през двукрилата врата в заведението на Каменаля.

Вътре смущаващо проблясваха цветни лампи, беше задимено, горещо от дишането и загрята кожа, шумно от множеството приглушени разговори. Продаваха се тайни, разрушаваха се репутации, предаваше се доверие. Както и навсякъде другаде.

Зад една маса в ъгъла се бяха вместили двама северняци. Единият с остри зъби и дълга провисната коса, беше обърнал стола си, беше се отпуснал върху облегалката му и пушеше. Другият държеше бутилка в едната си ръка и малка книга в другата и гледаше в нея със сбърчени вежди.

Повечето от клиентите Дружелюбния ги познаваше на външен вид. Бяха от редовните. Някои бяха дошли да пийнат. Други да хапнат. Повечето се интересуваха от игрите на късмета. Потракването на заровете, плющенето на картите за игра, в очите проблясва надежда, когато се завърта колелото на късмета.

Въсъщност игрите не бяха основният бизнес на Каменаля, но те създаваха дълговете, а дълговете вече бяха негов бизнес. Нагоре по двайсет и трите стъпала към горната площадка, охранителят с татуираното лице махна с ръка на Дружелюбния да премине.

Там седяха още трима събирачи на дългове и пиеха от една бутилка. Най-дребният му се ухили и кимна, може би се опитваше да посее семената на бъдещ съюз. Най-големият изпъчи рамене и се наежи, усещайки конкуренцията. Дружелюбния пренебрегна и двамата. Отдавна се беше отказал дори да се опитва да разбере сложната математика на човешките отношения, камо ли да взема

участие в тях. Ако този човек не само се ежеше, с него щеше да поговори секирата на Дружелюбния. Нейният глас пресичаше дори най-дългите спорове.

Госпожа Борфера беше пълна жена с тъмни къдици, които се извиваха изпод пурпурна шапка. Тя носеше малки очила, които правеха очите ѝ да изглеждат по-големи, и от нея миришеше на лампово масло. Тя седеше зад ниска маса, отрупана със счетоводни документи, в приемната пред кабинета на Каменаля. В първия работен ден на Дружелюбния тя беше махната с ръка към украсената врата зад гърба си и беше казала:

— Аз съм дясната ръка на Каменаля. Него никой не трябва да го притеснява. *Никога.* Ще говориш с мен.

Дружелюбния, разбира се, още щом видя как тя работи с цифрите във всички тези счетоводни книги, разбра, че в кабинета няма никой и че Борфера е Каменаля. Но тя като че ли беше особено доволна от заблудата, затова той с удоволствие се хвани на играта ѝ. Дружелюбния не обичаше без причина да разклаща лодката. Точно заради това потъват хората. Пък и така някак си му помогаше да си представя, че заповедите идват от някой друг, някой непознаваем и неудържим. Хубаво е да си имаш мазе, в което да складираш вината. Дружелюбния погледна към вратата и се зачуди дали изобщо зад нея има кабинет, или са просто голи камъни.

— Какво събра днес? — попита Борфера, като отвори счетоводната книга и топна писалката в мастилницата.

Директно за работата, без никакви „как си?“ и други такива. Дружелюбния ужасно харесваше и се възхищаваше точно на това у нея, но никога не би ѝ го казал. Хората обикновено се обиждаха на комплиментите му.

Той извади монетите, подреди ги на купчинки една по една, по дължник и по стойност. В по-голямата си част от неблагородни метали с редки проблясъци на сребро.

Борфера се наведе, събрчи нос и вдигна очилата на челото си. Сега очите ѝ изглеждаха съвсем мънички.

— Има и един меч — каза Дружелюбния и го облегна на масата.

— Разочароваваща реколта — промърмори тя.

— По тия места почвата е доста камениста.

— Така си е. — Тя съмъкна очилата на носа си и започна прилежно да записва цифрите в счетоводната си книга. — Трудни времена настанаха.

Често го казваше. Сякаш това обясняваше и оправдаваше всичко и всеки.

— Куртис дан Бройя ме попита кога ще бъде изплатен дългът му. Тя го погледна, изненадана от въпроса.

— Когато Каменаря каже, че е изплатен.

— И аз така му казах.

— Добре.

— Казахте ми да внимавам за един... пакет. — Дружелюбния го постави на бюрото пред нея. — Беше у Бройя.

Пакетът като че ли не беше особено важен. Дълъг по-малко от два фута, увит в много стара кожа, зацапана и ощавена кожа, върху която беше жигосана буква или цифра. Между другото, Дружелюбния не познаваше такава цифра.

Госпожа Борфера грабна пакета и веднага се наруга наум, че го е направила толкова енергично. Не знаеше на кого може да се довери за тази работа. Веднага ѝ хрумнаха няколко въпроса. Подозрения. Как се беше окказал пакетът у безполезния Бройя? Имаше ли тук някаква уловка? Свързан ли бе Дружелюбния с гуркулите? Или може би с Карколф? Двоен бълф? Паяжините на тая кучка край нямаха. Троен бълф? Каква беше уловката? Къде се криеше изгодата?

Четворен бълф?

По лицето на Дружелюбния нямаше и следа от алчност или амбиция, нищо. Той определено беше странен тип, но със сериозни препоръки. Като че ли винаги беше погълнат от работата и това ѝ харесваше у него, макар че Борфера никога не би го произнесла на глас. Управляващият трябва да спазва дистанция.

Понякога всичко е така, както изглежда. В живота си Борфера беше виждала много удивителни неща.

— Може и да е той — рече замислено тя, макар вече да беше напълно сигурна.

Не беше от онези жени, които губят време за разни вероятности.

Дружелюбния кимна.

— Добре се справи — каза тя.

Той отново кимна.

— Каменаря ще поискам да ти даде премия.

Както винаги бе казвала, бъди щедър с хората си или други ще бъдат щедри с тях.

Но щедростта не предизвика никаква реакция у Дружелюбния.

— Жена може би?

Той като че ли се засегна от предложението.

— Не.

— Мъж?

Това също.

— Не.

— Хъск? Бутилка...

— Не.

— Не може да няма нещо.

Той сви рамене.

Госпожа Борфера изду бузи. Всичко, което притежаваше, го беше получила, като изпълняваше желанията на хората. Не знаеше какво да прави с онези, които нямаха желания.

— Ами защо не помислиш върху това?

Дружелюбния бавно кимна.

— Ще помисля.

— Видя ли по пътя насам двама пиещи северняци?

— Видях двама северняци. Единият четеше книга.

— Сериозно? Книга?

Дружелюбния сви рамене.

— Читатели има навсякъде.

Тя обиколи навсякъде, като пътьом отбеляза колко разочароваващо малко богати клиенти има, и прецени, че тазвечерната печалба ще е незначителна. Ако единият от северняците четеше книга, значи, се беше предал. Дълбокото пиеше едно от най-хубавите й вина направо от бутилката. Други три празни се въргалиха под масата. Плиткото пушеше лула с чага и беше усмърдял силно навсякъде. Обикновено Борфера не позволяваше такива неща, но за тези двамата беше принудена да направи изключение. Нямаше никаква представа защо банката беше решила да наеме толкова отвратителни типове. Но смяташе, че богатите хора не бива да дават обяснения.

— Господа — каза тя, докато се настаняваше в стола.

— Къде?

Плиткото се разсмя с дрезгав глас. Дълбокото бавно надигна бутилката и презрително погледна брат си.

Борфера продължи с делови тон, спокойно и търпеливо:

— Казахте, че вашите... *работодатели* ще са много благодарни, ако им доставя... *един определен предмет*, който споменахте.

Северняците живнаха и се наведоха едновременно напред, като придърпани с едно въже. Ботушът на Плиткото закачи една празна бутилка и я търкулна по пода.

— Ужасно благодарни — каза Дълбокото.

— И каква част от дълга ми ще бъде забравена от тяхната благодарност?

— Целият.

Борфера почувства как кожата ѝ настърхна. Свобода. Може ли да е наистина това? Което лежеше в джоба ѝ в момента? Но не биваше да позволява на високия залог да я прави небрежна. Колкото по-голямо е възнаграждението, толкова по-предпазлива трябва да е.

— Дългът ми ще бъде отписан?

Плиткото се наведе още повече напред и прекара дръжката на лулата през гърлото си.

— Убит — каза той.

— Унищожен — изръмжа брат му, който се оказа също толкова близо от другата ѝ страна.

Изобщо не се наслаждаваше на близкото съседство на тези покрити с белези, груби физиономии на убийци. Дъхът им само бе достатъчен, за да я довърши.

— Отлично — изписка тя и постави пакета на масата. — В такъв случай незабавно ще отменя плащанията по лихвата. Моля, предайте поздравите ми на... ваши работодатели.

— Разбира се. — Вместо усмивка Плиткото демонстрира острите си зъби. — Макар да не мисля, че поздравите ти ще означават нещо за тях.

— Не го приемай лично, а? — Дълбокото не се усмихна. — Просто нашите работодатели не се интересуват особено от поздрави.

Борфера си пое рязко дъх.

— Трудни времена настанаха.

— Така си е, нали?

Дълбокото се изправи и грабна пакета с грамадната си лапа.

Щом излязоха на улицата, студеният въздух сякаш зашлеви плесница на Дълбокото. Сипани и така не беше особено приятен, но освен всичко останало имаше склонност и към такива изненадващи промени на времето.

— Трябва да си призная — каза Дълбокото, след като се прокашля и се изплю, — че лекичко съм се напил като талпа.

— Аха — рече Плиткото и се оригна, взрян в мъглата. Поне тя се беше поразсияла. Доколкото е възможно в този адски мрачен град. — Отбележи обаче, че това не е най-добрата занимавка, докато си на работа.

— Прав си. — Дълбокото поднесе пакета към светлината, ако това изобщо можеше да се нарече светлина. — Но на кого би му хрумнало, че просто ей така ще ни падне в ръцете.

— Ако зависеше от мен, аз не бих могъл. — Плиткото се намръщи. — Или може би... не зависи?

— Нали щяхме само по чашка — каза Дълбокото.

— Едната чашка има навика да се превръща в няколко. — Плиткото нахлузи на главата си тъпата си шапка. — И така, ще се поразходим ли до банката?

— С тая шапка изглеждаш като шибан идиот.

— Ти, братко, направо си се внимавчил на тема външен вид.

Дълбокото не отвърна нищо, само изсумтя.

— Според теб наистина ли ще заличат дълга на тази жена?

— Засега може би. Но нали ги знаеш какви са? Задълъжнееш ли веднъж, цял живот оставаш дължник.

Дълбокото отново се изплю и сега, когато уличката вече не се поклащаше толкова силно, тръгна със залитане напред, стиснал здраво пакета в ръката си. Нямаше никакво намерение да го прибира в джоба си, откъдето можеше да го задигне някой дребен негодник. Сипани беше пълен с крадливи копелета. Предишния път, когато беше тук, му задигнаха хубавите чорапи и по пътя към дома си беше сътворил две изключително неприятни пришки. Че кой ще тръгне да краде чорапи?

Стирийските копелета. Така че той държеше здраво пакета. Хайде сега дребните шибаняци да се опитат да му го вземат.

— Кой е идиотът сега? — извика след него Плиткото. — Банката е нататък.

— Само ако отивахме в банката, *идиот* такъв — сопна му се Дълбокото през рамо. — Ще го хвърлим в кладенеца в стария двор зад ъгъла.

Плиткото побърза да го настигне.

— Така ли?

— Не, на майтап го казах, идиот такъв.

— Защо в кладенеца?

— Защото така иска да направим.

— Кой го иска?

— Шефът.

— Малкият шеф или големият шеф?

Колкото и да беше пиян, Дълбокото се усети, че трябва да снижи гласа си.

— Плешивият шеф.

— Мамка му — ахна Плиткото. — Лично ли го поиска?

— Лично.

Настъпи кратка пауза.

— И как беше?

— По-страшно от обичайното, мерси, че ми го напомни.

Последва продължителна пауза, чуваща се само звукът от потропването на ботушите им по калдъръма. После Плиткото каза:

— Най-добре да не се издъним.

— Искрено ти благодаря — каза Дълбокото — за това проницателно прозрение. Издънките трябва да бъдат избягвани винаги и при всяка възможност, не мислиш ли?

— Винаги се стараеш да ги избягваш, разбира се, но понякога, така или иначе, ти се изпречват на пътя. Та това, което искам да кажа, е, че трябва да положим усилия да не се сблъскваме с тях. — Гласът на Плиткото се снижи до шепот: — Помниш какво каза плешивият шеф последния път.

— Не е нужно да шепнеш. Него го няма тук, нали?

Плиткото се огледа с безумен поглед.

— Не знам. Няма ли го?

— Не, няма го. — Дълбокото разтърка слепоочията си. Отдавна беше стигнал до извода, че някой ден ще убие брат си. — Нали това викам.

— Ами ако все пак беше? Най-добре да действаме така, все едно е тук.

— Не може ли поне за една шибана минутка да си затвориш устата? — Дълбокото улови Плиткото за ръката и го цапна с пакета по лицето. — Все едно говоря с шибан...

Той искрено се изненада, когато между двамата се плъзна тъмна фигура и внезапно ръката му се оказа празна.

Киам тичаше така, сякаш животът й зависеше от това. Както си и беше всъщност.

— Тичай след него, мамка му!

И тя чу тропането, бълскането, виковете на двамата северняци на уличката зад себе си. Твърде близо за нейния вкус.

— Това е момиче, идиот такъв!

Макар да бяха големи и тромави, те се приближаваха бързо, ботушите им тропаха, ръцете се протягаха и ако успееха да я хванат...

— На кого му пуга, мамка му? Връщай ни пакета!

Дишането й свистеше, сърцето биеше лудо, а мускулите пареха от тичането. Тя зави зад един ъгъл, увитите й в парциали крака залепваха за мокрите камъни. Тук пътят се разширяваше, в мъглата се появиха смътните петна на лампи, факли и много хора. Тя се приведе и се затича покрай тях и между тях. Лицата се появяваха и изчезваха. Блексайдският нощен пазар, сергии и клиенти, викове на търговци, навсякъде шум, миризми и суматоха. Киам се промуши под една каруца ловко, като невестулка, изскочи между продавача и клиента му под дъжд от плодове, плъзна се по сергия, отрупана с хълзгава риба, докато продавачът крещеше и се опитваше да я хване, и кракът й попадна в една кошница, но тя бързо се отърва от нея и продължи да тича напред, като подриваше разни плевели по улицата. Но продължаваше да чува виковете на северняците, които разблъскваха хора и каруци по пътя си, сякаш през пазара преминаваше нехайна буря. Шмугна се между краката на някакъв огромен мъж, сви зад друг ъгъл и се затича по мазните стъпала, като ги вземаше по две наведнъж,

след което продължи по тясната пътека край разлялата се река. Сред боклуците цвъртяха плъхове, а северняците крещяха все по-силно и по-силно, като се проклинаха един друг. Дишането ѝ ставаше все по-тежко, гърдите я боляха и тя продължаваше да тича отчаяна, а водата се плискаше край нея при всяка отекваща крачка.

— Пипнахме я! — Гласът прозвучава точно зад гърба ѝ. — Насам!

Киам се шмугна в малката дупка на ръждясалата врата, един остър метален зъб оставил пареща рана върху ръката ѝ и за пръв път тя изпита радост, че Старата Грийн никога не ѝ даваше достатъчно храна. Момичето се хвърли в тъмнината и остана да лежи там, като стискаше здраво пакета и се опитваше да не диша шумно. И ето, те се появиха, единият северняк сграбчи решетката и пръстите му побеляха от усилието. Когато поддаде, се посипа ръжда, а Киам гледаше и се чудеше какво ли щяха да направят тези ръце с нея, ако мръсните им нокти се забият в кожата ѝ.

Вторият провря брадатото си лице в отвора. В ръката си държеше зловещ на вид нож, не че някой от онези, които бе ограбила, бе имал миловиден нож. Севернякът се втренчи в нея, покритите му със струпени устни се отдръпнаха нагоре и той изръмжа:

— Хвърли ни пакета и забравяме за всичко. Веднага ни го хвърли!

Киам се отгласна с крака назад, решетката заскърца и се огъна.

— Мъртва си, малка кучко! Ще те намерим, не се притеснявай!

Тя запълзя в прахта и плесените и се провря през пукнатината между рушащите се стени.

— Ще те намерим!

Може би щяха да се появят, но един крадец не биваше да губи време в притеснения за утрешния ден. И днешният беше достатъчно гаден. Тя бързо съблече палтото си, обърна го с избелелия му зеленикав хастар навън, пъхна шапката си в джоба и разпиля дългата си коса. След това се вмъкна в уличката покрай Пети канал и закрачи бързо с наведена глава.

Наблизо премина увеселителна лодка, откъдето се чуха гласове, смях, звън на стъкло. Хората на борда се движеха лениво, като призраци в мъглата, и Киам си мислеше какво ли са направили, за да заслужат такъв живот, и какво е направила тя, за да заслужи своя, но на този въпрос нямаше прост отговор. Когато розовите огньове на лодката

се скриха в мрака, тя чу музиката от цигулката на Хоув. Постоя за миг в сенките, като слушаше и си мислеше колко красivo звучи. После погледна надолу по пакета. Не изглеждаше особено впечатляващо, че да си заслужава всичките неприятности. Дори не тежеше кой знае колко. Но не зависеше от нея за какво Старата Грийн определя награди. Киам си избърса носа и тръгна покрай стената към музиката, която се чуваше все по-силно. Накрая видя гърба на Хоув и движещия се лък, промъкна се зад него и пусна пакета в широкия му джоб.

Хоув не усети падането на предмета в джоба му, но почвства трите леки потупвания по гърба, усети и тежестта на палтото си, когато се размърда. Не видя кой го беше направил, но и не погледна. Просто продължи да свири същия онзи марш на Съюза, с който откриваше всяко представление на сцената в Адуа. Е, или под сцената, докато загряваше тълпата за появата на Лестек. Преди да почине жена му и всичко да отиде по дяволите. Жизнерадостният ритъм му напомняше за отминалите времена и той почвства как в очите му набъбват сълзи, затова премина в меланхоличен менует, който подхождаше повече на настроението му, не че тукашните хорица можеха да усетят разликата. Сипани обичаше да се представя като културно място, но повечето хора бяха пияници, измамници и прости главорези или най-различни комбинации от трите. Как се беше стигнало дотук, а? Обичайният рефрен. Той се мотаеше по улицата, без да бърза, сякаш не мислеше за нищо друго, освен за монетите, които щеше да получи за музиката си, и нотите се изливаха в мрака. Когато мина покрай сергията с пирожки, ароматът на евтиното месо накара стомаха му да закурка и той спря да свири, за да предложи шапката си на тълпата. Желаещи не се намериха, в което нямаше нищо чудно. Затова той се отправи по пътя към Верскети, като танцуваше около масите на улицата и свиреше осприйски валс, усмихваше се на клиентите, които седяха там с лули или бутилки и въртяха между облечените си в ръкавици пръсти тънките дръжки на чашите, а от очите им зад тесните процепи на маските струеше презрение. Джерви седеше близо до стената, както винаги. На стола срещу него седеше жена със събрана високо на главата коса.

— Малко музичка, скъпа? — рече хрипливо Хоув, като се наклони над нея така, че палтото му увисна над коленете на Джерви.

Джерви измъкна нещо от джоба на Хоув, смяръщи нос от мириса на стара пот и каза:

— Що не се разкараш от тук?

Хоув, слава на Съдбата, продължи нататък заедно с ужасната си музика.

— Какво става там?

Ризелд повдигна за миг маската си и показва мекото си, закръглено лице, добре напудрено и с модното изражение на светска скуча.

На улицата като че ли наистина се твореше някаква суматоха. Трясъци, удари, викове на северняшки.

— Проклети северняци — промърмори той. — Винаги създават неприятности, наистина трябва да бъдат държани на кaiшки, като кучета. — Джерви свали шапката си и я хвърли на масата. Обичайният сигнал. След това се облегна назад и отпусна надолу ръката, в която държеше пакета. Неприятен бизнес, но трябва да се работи. — Не е нещо, заради което да се притесняваш, скъпа.

Тя се усмихна по онзи невесел, незаинтересован начин, който незнайно защо му се струваше неустоим.

— Да си лягаме ли? — попита той и хвърли на масата две монети за виното.

Тя въздъхна.

— Щом трябва.

И Джерви почувства как пакетът се изпарява.

Сифкис изпълзя изпод масите и закрачи важно, потраквайки с пръчка по стълбовете на оградата, а пакетът свободно се поклащаше в ръката му. Старата Грийн беше казала да не бие на очи, но това вече не му допадаше. Трябваше да работи над своя стил, а и вече беше навършил тринайсет, нали? Съвсем скоро щеше да се заеме с по-важни неща. Може би да работи за Курикан? Всеки можеше да каже, че той е специален — беше си откраднал една висока шапка, заради която в

града изглеждаше като същински джентълмен, — а заради онези, които бяха толкова тъпи, че да се съмняват в това, каквото, за съжаление, бяха някои хора, той я носеше леко накривена настрани. Дяволски стилно.

Да, всички забелязваха Сифкис.

Той се убеди, че никой не го следи, после се промъкна през росните храсталаци към пролуката в стената, която, честно казано, бе започнала да му отеснява, и се спусна в мазето на стария храм, където проникващо съвсем малко светлина отвън.

Повечето деца работеха. Само две момчета играеха на зарове, едно момиче гризеше някакъв кокал и Пенс пушеше, без дори да поглежда настани; а, и новата се беше свила в ъгъла и кашляше.

Сифкис не харесваше звука на тази кашлица. Най-вероятно след някой и друг ден щеше да я хвърли в канала, но това пък щеше да означава повече пари от трупове за него, нали? Повечето не обичаха да се занимават с трупове, но те изобщо не притесняваха Сифкис. Парите не миришат, както обичаше да казва Старата Грийн. Тя седеше отзад, приведена над старото си писалище, на което гореше самотна лампа. Дългата ѝ сива коса беше замазана назад и тя гледаше приближаващия се Сифкис, притисната език към голите си венци. С нея имаше някакъв елегантно изглеждащ тип с жилетка, обшита по модата със сребърни листа, и Сифкис влезе наперено с намерението да направи впечатление.

— Взе ли го? — попита Старата Грийн.

— Че как — отвърна Сифкис, като кимна с глава, високата му шапка се удари в ниската греда и падна.

Той изруга, докато я вдигаше. После мрачно хвърли пакета на масата.

— Сега се омитай — сопна му се Грийн.

Сифкис изглеждаше нацупен, сякаш се канеше да ѝ отвърне. Започващо твърде много да си въобразява това момче и Грийн трябваше да му покаже възлестата си длан, за да го накара да се махне.

— Ето го, както обещах.

Тя показа осветения от старата лампа пакет, който лежеше на старото ѝ писалище. То беше напукано и покрито с петна, а позлатата

му беше започнала да се лющи, но си оставаше хубава мебел, която още доста време щеше да служи. Също като Старата Грийн, помисли си тя.

— Изглежда ми доста малък за толкова суетене — каза Фалоу, сбърчи нос и хвърли на писалището една кесия, от която се разнесе звън на монети.

Старата Грийн я сграбчи, отвори я и веднага се захвани да брои.

— Къде е твоето момиче Киам? — попита Фалоу. — Къде е малката Киам, а?

Раменете на Старата Грийн се напрегнаха, но тя продължи да брои. Щеше да брои, дори да беше в бурно море.

— Навън, работи.

— Кога ще се върне? Харесва ми. — Фалоу се наведе напред и продължи с приглушен глас: — Бих могъл да взема адски добри пари за нея.

— Но тя е най-добрата ми работничка! — каза Грийн. — Има и други, от които можеш да ме отървеш. Какво ще кажеш за това момче Сифкис?

— Какво, тоя киселяк, който донесе пакета?

— Той е добър работник. Силно момче. Издръжлив. Може да гребе на някоя галера, бих казала. Дори да участва в боеве.

Фалоу изсумтя.

— В ямата? Това дребно лайно? Не мисля. И предполагам, че за да започне да гребе, ще се наложи да бъде добре подгънат с камшика.

— И какво? Те имат камшици, нали?

— Сигурно имат. Щом трябва, ще го взема. Него и още трима. Другата седмица заминавам за пазара в Уестпорт. Подбери ми ги, но само не ми давай от шлаката.

— При мен няма шлака — каза Старата Грийн.

— Имаш само шлака, проклета измамнице. И какво ще кажеш на останалите в люпилото, а? — Фалоу премина на превзет тон. — Че са станали слуги на знатни хора, че живеят с конете на фермата, че ги е осиновил самият шибан император на Гуркул или нещо подобно, а?

Той се изкиска и на Старата Грийн внезапно ѝ се прииска да извади ножа си, но напоследък здравият разум надделяваше.

— Ще им кажа каквото трябва — изръмжа тя, като продължаваше да брои монетите.

Проклетите ѝ пръсти вече не бяха толкова бързи, както някога.

— Действай, а аз ще се върна за Киам друг път, а?

И Фалоу ѝ намигна.

— Както искаш — каза Грийн, — както кажеш. — Обаче, така или иначе, щеше да задържи Киам при себе си. Не можеше да спаси много, не беше толкова глупава, че да си го помисли, но можеше да спаси поне един и на смъртния си одър да каже, че е направила поне това. Сигурно никой нямаше да я слуша, но тя щеше да си го знае. — Всичко е тук. Пакетът е твой.

Фалоу взе пакета и излезе от проклетата смърдяща дупка. Твърде много му напомняше за затвора. Тази воня. И очите на децата, такива едни големи и влажни. Нямаше нищо против да купува и продава деца, но не му харесваше да им вижда очите. Та нима на касапина му харесва да гледа овцете в очите? Може пък и да му е все едно. Може да е свикнал. Работата беше там, че на Фалоу не му беше все едно. Твърде добросърден беше.

Охраната му го чакаше при входната врата. Той им махна и тръгна по улицата в средата на карето, което бяха сформирали.

— Успешно ли мина? — попита Гренти през рамо.

— Не беше зле — измърмори Фалоу, като се надяваше по този начин да го откаже от по-нататъшни разговори.

„Приятели ли искаш, или пари?“, беше казал веднъж Курикан и тази фраза беше заседнала в главата на Фалоу.

За съжаление, Гренти изобщо нямаше намерение да се отказва.

— Направо при Курикан ли отиваме?

— Да — отвърна Фалоу толкова рязко, колкото успя.

Но Гренти обичаше да си чеше езика. В края на краищата повечето главорези го обичат. Вероятно защото през повечето време не правят нищо.

— Ама хубава къщичка си има Курикан, а? Как се наричат тези колони пред нея?

— Пиластри — изгрухтя един от другите главорези.

— Не, не, знам какво са пиластрите, не. Имам предвид как се нарича точно този архитектурен стил, с лозовите листа отгоре?

— Рустика?

— Не, не, това е каменоделската работа, всичко е изсечено с длето, аз говоря за общия дизайн... Стой.

За миг Фалоу почувства облекчение заради прекъсването. След това се притесни. Отпред в мъглата се появи фигура. Направо я изпълни цялата. Досега всички просяци, пияндета и всякакви отрепки просто се отместваха от пътя им, като почва пред плуг. Този не помръдваше. Високо копеле, почти колкото най-високия охранител на Фалоу, с бял плащ и качулка. Е, вече не беше съвсем бял. Нищо в Сипани не остава бяло дълго време. Плащът беше посивял, с влажни черни пръски по подгъва.

— Махнете се от пътя — каза той.

— Махай се отшибания път! — изрева Гренти.

— Ти ли си Фалоу?

Човекът свали качулката си.

— Това е жена — каза Гренти.

И наистина беше жена, с дебела, мускулеста шия, ъгловата челюст и късо подстригана рижка коса.

— Аз съм Джавра — рече тя, повдигна брадичката си и им се усмихна. — Лъвицата от Хоскоп.

— Може да не е наред с главата — рече Гренти.

— Избягала е от лудницата малко по-нататък.

— Веднъж избягах от лудница — каза жената. Имаше странен акцент, който Фалоу не можеше да определи. — Е... всъщност беше затвор за магьосници. Но някои от тях бяха полудели. Разликата е съвсем недоловима, разбира се — повечето магьосници са най-малкото ексцентрични. Всъщност това няма значение. У теб има нещо, което ми трябва.

— Така ли? — рече Фалоу и се опита да се усмихне.

Вече не се притесняваше толкова. Първо, тя беше жена, и второ, очевидно беше куку.

— Не знам как да те убедя, защото не умея да говоря сладко. Това ми е отдавнашен недостатък. Но за всички ще е най-добре, ако ми го дадеш доброволно.

— Ще ти дам аз нещо доброволно — каза Фалоу и останалите се разхилиха.

Но не и жената.

— Това е пакет, увит в кожа, около... — Тя вдигна едната си голяма ръка с разперени палец и показалец. — Пет пъти по-дълъг от чепа ти.

Щом знаеше за пакета, това беше проблем. А и на Фалоу не му харесваше да се шегуват с чепа му, на който не помагаха никакви мазила. Той престана да се усмихва.

— Убийте я.

Тя бълсна Гренти в областта на гърдите или може би го удари, всичко беше размазано. Очите му се опулиха, той издаде странен звук и застина, извадил меча си наполовина. Целият трепереше.

Вторият охранител — мъж от Съюза, голям колкото къща — замахна с боздугана си към нея, но закачи само плаща ѝ. Миг по-късно се разнесе вик на изненада и той прелетя с краката нагоре през улицата и се вряза в стената. Безчувственото му тяло се свлече на земята под дъжд от прах и върху него се посипаха парчета мазилка и натрошени тухли.

Третият охранител — осприец с чевръсти пръсти — хвани метателния си нож, но преди да успее да го хвърли, във въздуха профуча боздуган и отскочи от главата му. Той се просна без звук с разперени ръце.

— Наричат се антирийски колони.

Жената опря показалец в челото на Гренти и леко го бутна. Той падна на земята и остана да лежи в мръсотията, все така вдървен, все така треперещ, все така оцъклен и взиращ се в нищото.

— Това беше с едната ръка. — Тя вдигна другия си огромен юмрук и отнякъде беше извадила прибран в ножница меч, по чиято дръжка проблясваше злато. — Сега ще извадя този меч, изкован в древните времена от метала на паднала звезда. Само шестима души са оживели, след като са видели острието му. То ще ви се стори невероятно прекрасно. А след това ще ви убия с него.

Последният охранител размени бърз поглед с Фалоу, после хвърли брадвата си и побягна.

— Ха — рече жената, леко събрчила от разочарование рижите си вежди. — Да знаеш, че ако побегнеш, ще те хвани след... — Тя присви очи, изду устни и огледа преценявашо Фалоу от главата до петите. Така както сигурно той оглеждаше децата. Установи, че не му харесва да го гледат така. — След около четири крачки.

Той хукна.

Тя го хвана след три и Фалоу изведнъж се озова по лице на земята, с уста, пълна с мръсни камъни, а ръката му беше извита зад гърба.

— Представа си нямаш с кого си имаш работа, тъпа кучко!

Фалоу се опита да се измъкне, но хватката ѝ беше желязна. Ръката му беше извита още повече и той изкреша от болка.

— Истина е, че не съм велик мислител. — В гласа ѝ не се долавяше ни най-малко напрежение. — Харесва ми да правя нещата просто и нямам време за философстване. Ще ми кажеш ли къде е пакетът, или ще трябва да те бия, докато не изпадне?

— Работя за Курикан! — изпъшка той.

— От скоро съм в града. Имената не вършат работа при мен.

— Ще те намерим!

Тя се засмя.

— Разбира се. Аз не се крия. Аз съм Джавра, Първа от Петнайсетте. Джавра, рицар на Храма на Златния орден. Джавра, Разбивачката на окови, Разбивачката на клетви, Разбивачката на лица.

— И тя му нанесе заслепяващ удар по тила, който му разби носа в калдъръма, а устата му се напълни със соления вкус на кръв. — За да ме намерите, трябва само да попитате за Джавра. — Тя се надвеси над него и дъхът ѝ погъделичка ухoto му. — Проблемите ви ще започнат, след като ме намерите. Сега, къде е пакетът?

Фалоу усети леко щипане в ръката си. В началото болката беше лека, после започна да се усилва, ръката му сякаш се нажежи до бяло и той започна да вие като куче.

— Ах, ах, ах, вътрешния джоб, вътрешния джоб!

— Много добре.

Той почувства ръцете ѝ, които шареха из дрехите му, но можеше само да лежи и да стене тихо, докато напрежението в нервите му постепенно утихна. Фалоу извъртя главата си, за да я погледне, и изкриви устни.

— Кълна се в шибаните ми предни зъби...

— Нима? — Пръстите ѝ напипаха тайнния джоб и измъкнаха пакета. — Доста прибързваш.

Джавра изстреля показалец с палеца си и изби двета предни зъба на Фалоу. На тоя номер се беше научила от един старец в Сулджук и както много други неща в живота, цаката му беше в китката. Остави го на пътя да се опитва да ги изкашля.

— Следващия път като се срещнем, ще се наложи да ти покажа меча! — извика тя, докато се отдалечаваше, и пъхна пакета в колана си.

Богиньо, тия сипанийци бяха големи слабаци. Нима тук нямаше никой, който да й предложи истинско изпитание?

Джавра тръсна голямата си ръка. Може би нокътят щеше да почерне и да падне, но после щеше пак да порасне. За разлика от зъбите на Фалоу. Това нямаше да е първият й изгубен нокът. Включително през онези незабравими времена, когато беше изгубила и много от ноктите на краката си под нежните грижи на пророк Калул. Онова вече си беше истинско изпитание. За миг почти изпита носталгия по разпитвачите си. И определено изпита носталгия по удоволствието, което бе изпитала по време на бягството си, когато натика лицето на вожда им в собствения му мангал. Как зацвърча само!

Но може би този Курикан щеше да се разяри достатъчно, че да изпрати за нея достойни убийци. Тогава вече щеше да го навести. Едвали щяха да са битките на годината, но поне щеше да има нещо, с което да си запълва вечерите.

Но засега Джавра вървеше бързо и равномерно, изпънала рамене. Обичаше да ходи. При всяка крачка усещаше силата си. Всеки мускул беше абсолютно разслабен и в същото време готов да превърне за части от секундата следващата крачка в мощн скок, енергично преобръщане, смъртоносен удар. Без да се налага да се оглежда, тя чувстваше всеки един човек около нея, преценяваше дали представлява заплаха, предвиждаше нападението, представяше си своята реакция. Въздухът около нея оживя от пресметнатите възможности; околностите бяха проучени, всички разстояния бяха известни, всички полезни предмети отбелязани. Най-суворите изпитания бяха онези, чието приближаване не усещаш, така че Джавра беше винаги наточено оръжие, което никога не се прибираще в ножницата и беше отговор на всички въпроси.

Но нито едно острие не излетя стремително от тъмнината. Нито стрела, нито огнен пламък, нито отровна струя. Нито една група

убийци не изскочи от сенките.

Жалко.

Само двама пияни северняци се биеха пред дома на Помбрин, единият крещеше нещо за някакъв плешив шеф. Тя не им обърна никакво внимание, бързо се изкачи по стъпалата, игнорира няколкото намръщени пазачи, които бяха по-зле дори от хората на Фалоу, премина по коридора в централната зала, облицована с фалшив мрамор, с евтини полилеи и абсолютно невъзбуждаща мозайка с изображението на пияна двойка, които се чукат изправени. Очевидно вечерната треска още не беше започнала. Проститутки от двата пола и една, за чийто пол Джавра все още не беше сигурна, скучаяха, насядали по префърцунените мебели.

Помбрин мъмреще една от тях заради това, че беше твърде облечена, но се сепна, когато я видя да влиза.

— Върна ли се вече? Какво се обърка?

Джавра се изсмя гръмогласно.

— Всичко. — Очите му се разшириха и тя се разсмя още по-гръмогласно. — За тях.

Улови го за китката и сложи в дланта му пакета.

Помбрин погледна към непретенциозната издутина от животинска кожа.

— Успяла си?

Жената отпусна тежката си ръка върху раменете му и стисна. Той ахна, костите му изхрущяха. Тя несъмнено притежаваше изумителен ръст, но въпреки това трудно можеше да повярва колко е силна.

— Не ме познаваш. Засега. Аз съм Джавра, Лъвицата от Хоскоп.

— Тя го изгледа от главата до петите и той изпита неприятно и непознато усещане, сякаш беше непослушно дете, безпомощно в обятията на майка си. — Когато приемам предизвикателство, не се измъквам от него. Но ще се научиш.

— С нетърпение очаквам обучението ми. — Помбрин се измъкна изпод тежката ѝ ръка. — Нали не си го... отваряла?

— Каза ми да не го правя.

— Добре. Добре.

Той погледна надолу и устните му се разтеглиха в лека усмивка; все още не можеше да повярва, че всичко се беше окказало толкова просто.

— Заплатата ми, тогава.

— Разбира се.

Той посегна към кесията си.

Тя протегна едната си мазолеста ръка.

— Ще взема половината в плът.

— В плът?

— Нали това предлагаш тук?

Той повдигна вежди.

— Половината ще означава адски много плът.

— Ще се справя. Мисля да поостана известно време.

— Какви сме късметлии — промърмори той.

— Ще взема него.

— Отличен избор, аз...

— И него. И него. И нея. — Джавра потърка ръце. — Тя може да разгрее момчетата, не плащам за това сама да ги надървям.

— Разбира се.

— Аз съм жена от Тонд и имам завиден апетит.

— Започвам да разбирам.

— И в името на слънцето, някой да ми приготви вана. Вече воня на разгонена кучка, страх ме е да си представя как ще смърдя след това. Всички котараци в града ще ме преследват!

И тя отново избухна в гръмогласен смях.

Единият от мъжете преглътна. А когато Джавра ги подкара към най-близката стая, другият погледна към Помбрин с отчаяние.

— ...ти, свали ми панталоните. Ти, свали превръзките от циците ми. Няма да повярваш колко плътно трябва да ги пристягам, за да мога да си свърша работата...

Вратата милостиво се затвори зад тях.

Помбрин хвана за рамото Скалакей, най-надеждния си слуга, и го придърпа към себе си.

— Върви по най-бързия начин в гуркулския храм на Трети канал. Онзи със зелените мраморни колони. Знаеш ли го?

— Да, господарю.

— Кажи на жреца, който напява при входа, че носиш съобщение за Ишри. Че господин Помбрин притежава предмета, за който беше питала. За Ишри, разбра ли?

— За Ишри. Господин Помбрин притежава предмета.

— Тичай тогава!

Скалакей побягна, а Помбрин се запъти също толкова забързано към кабинета си, стиснал пакета в потната си ръка. Затвори вратата и завъртя ключа. Петте ключалки се заключиха с обнадеждаващо металическо изщракване.

Едва след това Помбрин си позволи да въздъхне. Постави благоговейно пакета на писалището си. След като вече беше в ръцете му, той почувства необходимост да се наслади на триумфа си. Да му придае нужната тежест. Отиде до шкафа с питиетата, отвори го и извади от почетното място дядовата му бутилка шизнадзе. Мъжът беше изкаral целия си живот в очакване на момента, който да си заслужава отварянето на бутилката. Помбрин се усмихна, посегна към тирбушона и свали оловния печат от гърлото й.

Колко време беше работил, за да се сдобие с този проклет пакет? Слуховете за това, че бизнесът му запада, започнаха да се разнасят точно когато беше по-успешен от всякога. Не спираше да се появява на пътя на Карколф, докато най-накрая не се сблъскаха случайно. Успя да се сдобие с доверието й, глупавата куриерка смяташе, че той е просто безмозъчен черноработник. Крачка по крачка се приближаваше до онова място, откъдето можеше да протегне алчните си пръсти към заветния пакет, когато... зла съдба! Проклетата кучка Карколф се беше изпълзнала, като не остави на Помбрин нищо, освен разрушени надежди. Но сега... щастлива съдба! С помощта на грубата си сила тази отвратителна жена Джавра, незнайно как беше постигнала успех там, където неговата гениалност се беше провалила толкова несправедливо.

Всъщност имаше ли значение как го беше получил? Усмивката му стана още по-широва, докато въртеше тапата. Пакетът беше у него. Той отново погледна към наградата си.

Пук! Струята пенливо вино пропусна чашата и се разля върху кадирския му килим. Той гледаше със зяпнала уста. Пакетът висеше на куничка във въздуха. Към куничката беше привързана фина нишка. Тя

изчезваше в дупка във високия стъклен покрив, където се виждаше просната фигура.

Помбрин се хвърли отчаяно напред, бутилката и чашата паднаха на пода и виното плисна, но пакетът се изплъзна между пръстите му и безпрепятствено се издигна нагоре извън обхвата му.

— Охрана! — изрева той, размахвайки юмрук. — Крадец!

Миг по-късно осъзна нещо и целият му гняв веднага се превърна в изпепеляващ ужас.

Ишри скоро щеше да бъде тук.

С тренирано движение на китката си Шев издърпа пакета нагоре и той се озова в облечената ѝ в ръкавица ръка.

— Каква съм рибарка — прошепна тя, пъхна го в джоба си и бързо запълзя по наклонения покрив, което не беше особено трудно заради лепкавите, покрити с катран наколенки.

Прекрачи билото на покрива и се спусна към комина, спусна въжето към улицата и само след миг вече се полюляваше върху него. Не мисли за земята, никога не мисли за земята. Хубаво е да се лежи на нея, но ти не искаш да се озовеш твърде рано там...

— Каква съм катерачка — прошепна тя, докато се спускаше покрай един голям прозорец, през който се виждаше пищно украсена, слабо осветена зала и...

Тя стисна здраво въжето и се спря, като продължаваше леко да се поклаща.

Всъщност имаше спешната задача да не попадне в ръцете на пазачите на Помбрин, но залата ѝ разкриваше такава гледка, която е трудно да се пропусне. Четирима, може би пет или дори шест голи атлетични тела образуваха нещо като човешка скулптура — пъшкаща плетеница от нежно движещи се крайници. Докато завърташе главата си, за да разгледа добре, основата на конструкцията, която Шев първоначално беше помислила за риж атлет, погледна право към нея.

— Шеведая?

Със сигурност не беше мъж, но определено беше много силна. Въпреки късо подстриганата коса не можеше да събърка.

— Джавра? Какво правиш тук, по дяволите?

Тя огледа телата, сплетени около нея, и повдигна вежда.

— Не е ли очевидно?

Шев дойде на себе си от тропането на пазачите по улицата.

— Не си ме виждала!

И тя се плъзна надолу по въжето, конопът изсвистя под ръкавиците ѝ, после тупна тежко на земята и побягна точно преди група хора с оръжия в ръцете да изскочат с пълна скорост иззад ъгъла.

— Дръжте крадеца!

— Хванете го!

И изключително пронизителният, отчаян вой на Помбрин:

— Пакетът ми!

Шев дръпна вървичката на кръста си, усети как кесията се разтваря и по улицата се разпиляха бодливите бабини зъби. Разнесоха се писъците на двама пазачи, които паднаха на земята. На сутринта краката им щяха доста да са подути. Но след тях идваха и други.

— Отрежете му пътя!

— Застреляйте го!

Тя рязко сви наляво, миг по-късно чу звука от тетива на арбалет и изтракването на стрелата, която се удари в стената зад нея и излетя в нощта. Шев свали в движение ръкавиците си, едната от които пушеше от триенето, и ги хвърли през рамо. Маршрутът, разбира се, беше планиран предварително. Тя се втурна надясно и скочи върху една от масите пред „Верскети“; продължи да скача от маса на маса с големи крачки, навсякъде се разхвърчаха прибори, клиентите се разбягаха панически, опърпаният цигулар се хвърли да търси укритие.

— Каква съм бегачка — прошепна Шев и скочи от последната маса над охранителя, който протягаše ръце отляво, и веселбаря отлясно, хвана се за тънкото въже зад табелата с надпис „При Верскети“ и дръпна силно.

Докато се претъркульваше на земята, проблесна мълния, а при ставането ѝ се разнесе мощен гръм. Нощта се озари, фасадите на сградите отпред се оцветиха в бяло. Разнесоха се викове, писъци и множество взривове. Тя знаеше, че зад нея по цялата улица хвърчат пурпурни огньове и се леят потоци от златни искри. Представление, достойно за баронска сватба.

— Тоя Куодам определено разбира от фойерверки — прошепна Шев, като устоя на изкушението да се обърне и да погледа представлението.

Вместо това се плъзна в една тъмна уличка, подплаши някаква улична котка, направи няколко бързи крачки и се шмугна в тясната градинка, като се опитваше да успокои дишането си. Разтвори пакета, който беше скрила в клоните на изсъхналата върба, разгъна бялата роба и се намърда в нея, вдигна качулката и зачака в сенките с голяма оброчна свещ в ръка, докато се слушаше в нощта.

— Мамка му — промърмори тя.

Когато утихна и последното ехо от огнената й диверсия, тя чу в далечината приближаващите се викове на пазачите на Помбрин и тръскането на вратите, които се опитваха да отворят.

— Къде отиде той?

— Мисля, че натам!

— Проклетите фойерверки ми изгориха ръката! Зле съм обгорял, да знаеш?

— Пакетът ми!

— Хайде де, хайде — промърмори тя. Ако тези идиоти я хванеха, това щеше да е един от най-срамните моменти в кариерата й. Щеше да го бие, разбира се, онзи случай, когато се беше заклещила и бе увиснала по средата на стената на щаба на търговците на тъкани в Адуа, облечена в сватбена рокля и с цветя в косата, но без долно бельо и с нарастваща тълпа от зяпачи отдолу, но все пак... — Хайде де, хайде...

И ето че от другата страна се чу монотонно пеене и тя се усмихна. Сестрите винаги идваха навреме. Сега чу и звуците от стъпките им, равномерното потропване, което заглушаваше виковете на пазачите на Помбрин и воя на някаква жена, временно оглушена от фойерверките. Звуците от вървенето и песента се чуха все по-силно и процесията мина покрай градината. Всички жени бяха облечени в бяло, всичките носеха качулки и стискаха запалените свещи пред себе си. В мрака изглеждаха призрачно и се движеха в унисон.

— Каква съм жрица — прошепна Шев под носа си, измъкна се от градината и си проправи път към средата на процесията.

Наклони свещта си наляво, така че фитилът й да докосне фитила на съседката. Жената се намръщи и Шев й намигна в отговор.

— Ще дадете ли огънче на момичето?

Фитилът се запали с прашене, тя влезе в крачка и добави своето радостно пеене към напевите. Продължиха по улица „Калдиче“ и по

Финтинския мост, и по целия път маскираните веселбари се разстъпваха с уважение пред тях. Заведението на Помбрин, пазачите му, които продължаваха да я търсят, яростните викове на двамата свирепо спорещи северняци — всичко постепенно се разтвори в мъглата зад гърба ѝ.

В тъмнината тя се вмъкна тихо през отворения си прозорец, покрай поклащащите се завеси и заобиколи удобния си стол. В него спеше Карколф, кичур златиста коса потрепваше от дишането ѝ. Със затворени очи и отпуснато лице тя изглеждаше млада, без обичайната си презрителна усмивка, която беше нейният отговор на всичко. Млада и много красива. Благословена да е модата на тесните панталони! Нежните косъмчета по бузите ѝ проблясваха леко под слабата светлина на свещта и Шев почувства, че иска да протегне ръка, да притисне длан към лицето ѝ, да погали устните ѝ с палеца си...

Но въпреки че обичаше опасностите, това беше твърде рисковано. Така че вместо това викна:

— Бау!

Карколф подскочи като ужилена, бълсна се в масата, като едва не падна, и се огледа с ококорени очи.

— По дяволите — промърмори тя и въздъхна треперливо. — Трябаше ли да правиш така?

— Дали трябваше? Не.

Карколф притисна ръка към гърдите си.

— Мисля, че заради теб се разкъсали шевовете.

— Скъпа, ти си невероятна. — Шев съблече робата през главата си и я захвърли. — Той едва ти разряза кожата.

— Загубата на доброто ти мнение ме наранява по-дълбоко от всяко острие.

Шев разкопча колана, на който висяха взломаджийските ѝ инструменти, разкопча катераческите си наколенки и започна да съблича черните си дрехи така, сякаш изобщо не я интересуваше дали Карколф я гледа, или не. Но забеляза с известно задоволство, че едва когато си облече чиста рокля, Карколф заговори отново и гласът ѝ прозвучава леко дрезгаво.

— И така?

— И така какво?

— Винаги съм си мечтала една от Белите сестри да се съблече пред мен, но всъщност се чудех дали си намерила...

Шев ѝ подхвърли пакета и Карколф го сграбчи сръчно във въздуха.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Карколф почувства леко замайване от облекчението и от възбудата. Винаги бе имала слабост към опасните жени.

По дяволите, наистина се превръщаше в баща си...

— Права беше — каза Шев и се тръсна в стола, в който преди малко беше уплашила Карколф. — Беше у Помбрин.

— Знаех си, по дяволите! Тоя подлизурко! Напоследък е толкова трудно да се намери добър заменим двойник.

— Като че ли можеш да се довериш на някого.

— Въпреки това. Лошо няма, нали?

Карколф повдигна ризата си и внимателно пъхна пакета в горната от двете си поясни чантички.

Сега беше ред на Шев да гледа, като се преструва, че не гледа и си налива чаша вино.

— Какво има в пакета? — попита тя.

— По-безопасно е да не знаеш.

— Нямаш никаква представа, нали?

— Имам заповед да не поглеждам — наложи се да си признае Карколф.

— И не ти ли беше любопитно? Имам предвид, че на мен колкото по-строго ми забраняват да гледам, толкова повече ми се иска.

Шев се наведе напред, тъмните ѝ очи проблеснаха очарователно и за миг Карколф си представи картината как двете се търкалят по килима и през смях разкъсват заедно пакета.

С усилие я прогони от съзнанието си.

— Крадецът може да полюбопитства. Куриерът не може.

— А ти можеш ли да си още по-надута?

— Ще трябва да положа усилия.

Шев отпи от виното си.

— Добре, пакетът все пак си е твой.

— Не, не е. Точно в това е работата.

— Мисля, че те харесвах повече, когато беше престъпничка.

— Лъжеш. Просто ти доставя удоволствие възможността да ме разврещаш.

— И това е вярно. — Шев се размърда на стола така, че дългите ѝ загорели крака да се покажат изпод подгъва на роклята. — Защо не останеш за известно време? — Единият ѝ крак докосна глезена на Карколф, пълзна се бавно нагоре към вътрешната страна на бедрото ѝ, след което се върна надолу. — И да бъдеш развратена?

Карколф въздъхна почти болезнено.

— Проклятие, колко ми се иска. — Чак се изненада от силата на чувствата си; гърлото я стегна и за миг едва не се задуши. За миг бе готова да захвърли пакета през прозореца, да се отпусне пред стола, да улови Шев за ръката и да ѝ разкаже истории, които не бе разказвала на никого, от времето, когато беше още малко момиче. За един кратък миг. Но после отново се превърна в Карколф, отстъпи рязко настрани и кракът на Шев падна на пода. — Но ти знаеш как стоят нещата в моя бизнес. Трябва да хвана отлива.

И тя грабна новото си палто и се обърна с гръб, докато го обличаше, за да си даде време да се отърве от всички намеци за сълзи.

— Имаш нужда от почивка.

— Това си го казвам всеки път и всеки път когато приключва работата, установявам, че ми е... нервно. — Карколф въздъхна, докато закопчаваше копчетата. — Просто не съм създадена за спокойствие.

— Хм.

— Хайде да не се преструваме, че и ти не си такава.

— Хайде. Самата аз възнамерявах да се преместя. Може би в Адуа или обратно на юг...

— Предпочитам да останеш тук. — Карколф разбра, че е произнесла това на глас, и се опита да го омаловажи с безгрижно махване на ръката. — Кой друг ще ме измъква от неприятностите, когато минавам оттук? Ти си единствената в целия проклет град, на която мога да се доверя.

Това, разбира се, беше абсолютна лъжа, тя изобщо не вярваше на Шев. Добрият куриер не се доверява на никого, а Карколф беше най-добрата. Но се чувстваше много по-удобно с лъжите, отколкото с истината.

По усмивката на Шев видя, че тя прекрасно разбира всичко.

— Колко мило. — Карколф се обърна да си върви, но тя я хвана здраво за китката. — Парите ми?

— Колко съм глупава.

Карколф ѝ подаде кесията.

Без дори да поглежда вътре, Шев каза:

— И останалото.

Карколф отново въздъхна и хвърли на леглото другата кесия; монетите се разпилиха по чаршафа и проблесна злато.

— Щеше да се разстроиш, ако не бях опитала.

— Колко трогателно, че се грижиш за нежните ми чувства. Смея ли да се надявам, че ще те видя следващия път, когато минеш оттук? — попита тя, когато Карколф сложи ръката си върху бравата.

— Броя минутите.

Повече от всичко на света ѝ се искаше да я целуне, но не знаеше дали ще успее да се ограничи само с една целувка. Така че колкото и да я болеше, тя се примири само с въздушна целувка и затвори вратата зад себе си. Мина бързо през сенчестия двор и излезе през тежката порта на улицата с надеждата, че ще мине известно време, преди Шев да погледне отблизо монетите в първата кесия. Може би това щеше да повлече след себе си космическото наказание, но си заслужаваше дори само заради мисълта за изражението на лицето ѝ.

Денят беше пълно фиаско, но предполагаше, че можеше и да е по-зле. Все още имаше време да стигне до кораба, преди да са изпуснали отлива. Карколф вдигна качулката си, като се мръщеше на болката в насокро защитата драскотина, на абсолютно неразумната рана и на проклетите конци, след което закрачи в мъгливата нощ нито твърде бързо, нито твърдебавно, без да бие на очи.

По дяволите, колко мразеше Сипани.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.